

Barraquisme a Arenys

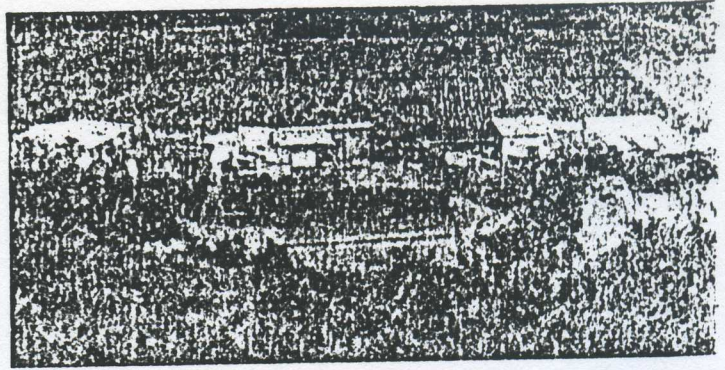
Núm. 260, maig 68

per Miquel Rubirola i Torrent

Provaré de presentar amb tota objectivitat un petit però virulent focus de barraquisme a la nostra vila. Es tracta de nou barraques situades a l'anomenada Riera de Caldetes, però dintre del terme municipal d'Arenys. No inflaré ni disminuiré els fets. He visitat el lloc, he parlat amb els estadants de les barraques, he vist com viuen. Vinc aquí, a aquestes pàgines que ven a les mans de tots els arenencs, a exposar els resultats de la meua comunicació amb els protagonistes. Si entre tots trobéssim una solució —o un començ de solució—, em creuria pagat del meu petit esforç.

Primer les condicions materials de les barraques mateixes. Estan construïdes amb alguns taulons, amb fusta prima de caixons, amb canyes o amb lona pintada amb un aïllant negre, però ara podrida per les pluges. El sostre és de planxes d'uralita, amb pedres al damunt per a fixar-les contra el vent. Tres barraques són d'obra, de parets de maons i ciment. Cap d'elles no compta ni amb aigua ni amb llum elèctrica. Van a buscar l'aigua a cosa d'uns tres-cents metres, amb cubells. Disposen de llum de butà —donació que reberen farà cosa d'un any—. Cap barraca no compta amb comuna. Per arribar a les barraques de nits s'ha de fer a les fosques ja que no hi ha il·luminació de cap mena. Fins aquí he presentat les barraques per fora.

Entrem dins. La majoria tenen una sola habitació, d'altres el que amb optimisme en diríem cuina-menjador i dormitori. Donaré una idea del problema de l'espai. En una barraca hi viuen deu persones, els pares i els seus vuit fills. Dormen tots a la mateixa habitació: els fills més petits i els pares, un noi de setze anys i un altre de vint-i-tres; una noia de divuit anys i una de vint-i-dos. Aquest és el cas límit. El cas «normal» és el que presentem a la fotografia: al llit assenyalat amb el número 1 hi dorm una nena de catorze anys; al llit que porta el número 2 dos nens de tretze i d'onze anys; en el llit numerat amb el 3 hi dormen els pares. En

totes les barraques la promiscuïtat és absoluta i impossible d'evitar: adults casats, noies i nois en edat ells mateixos de casar-se, i menuts davant dels quals pares, nois i noies es vesteixen i es depullen. Crec que no calen més comentaris ni tampoc més insistència. He dit que em limitaria a presentar fets. Aquesta és la vida normal en comú.

Ara suposarem que plou, que venteja. L'aigua entra per totes les esclotxes, les goteres cauen damunt els llits, el menjar, la roba. Però pensem que les barraques, com he dit, estan situades en una riera. El perill d'un aiguat, i per tant d'una rierada, és evident. A aquestes circumstàncies hi afegim la foscor, tindrem el qualsevol real d'una nit de tempesta. Aleshores tota la població de les barraques es passa la nit espiant la creixuda de les aigües, per si cas i sota la pluja, una fugida en massa cap a la muntanya veïna. Cal portar les criatures a coll, transportar els estris essencials, el menjar. Quan la maltempada passa, en fer-se de dia, cal tornar a posar-ho tot dins les barraques, repassar les gàvies per veure si les gallines o els conills s'han ofegats. I, després d'una d'aquestes nits, els homes s'encaminen al treball, com si haguessin tingut un reparador.

CINE - FOTO BERTRAN

c/. Església, 3 - Rblo. Bisbe Pol, 43 - Tels. 612 - 800 - ARENYS DE MAR

Articles de Cine i Foto, Estudi i Reportatges

Fotocòpies a l'acte

